

1

Mevrouw Wazda

Het was een donkere, winderige nacht. In haar zolderkamertje zat Margaret Murry met een oude lappendeken om zich heen op het voeteneind van haar bed en zag hoe de bomen zwiepten in de razende, striemende wind. Achter de bomen joegen wolken wild door de lucht. Telkens piepte de maan er even tussendoor en wierp spookachtige schaduwen die over de grond vlogen.

Het huis schudde.

Meg, gewikkeld in haar deken, rilde.

Meestal was ze niet bang voor het weer. Het is niet alleen het weer, dacht ze. Het is het weer plus de rest. Plus ik. Plus Meg Murry, die alles verkeerd doet.

Bijvoorbeeld op school. Op school ging alles mis. Ze was afgezakt naar het laagste niveau van haar klas. Die morgen had een van haar leraren boos gezegd: ‘Echt, Meg, ik begrijp niet hoe een kind met zulke intelligente ouders zo’n

slechte leerling kan zijn. Als er geen verandering in komt, moet je het jaar overdoen.'

In de pauze had ze een beetje stoer lopen doen om zich wat beter te voelen, en een van de meisjes had smalend gezegd: 'Meg, we zitten niet meer op de basisschool. Waarom doe je altijd zo kinderachtig?'

En na school, terwijl ze met haar armen vol boeken naar huis liep, had een van de jongens een opmerking gemaakt over haar 'domme broertje'. Toen had ze haar boeken langs de kant van de weg neergesmeten en was ze hem aangevlogen met alle kracht die ze in zich had. Ze was thuisgekomen met een gescheurde bloes en een blauw oog.

Sandy en Dennys, haar tweelingbroertjes van tien, waren een uur eerder thuisgekomen. 'Laat het vechten maar aan ons over als het nodig is,' zeiden ze verontwaardigd.

Een loser, dat ben ik, dacht ze mismoedig. Dat zullen ze nu wel zeggen. Mam niet. Maar zij... Alle anderen. Ik wou dat pap...

Maar ze kon nog steeds niet aan haar vader denken zonder tranen in haar ogen te krijgen. Alleen haar moeder kon gewoon over hem praten en zeggen: 'Als pap terugkomt...'

Terugkomt – waarvandaan? En wanneer? Haar moeder zou toch wel weten wat de mensen zeiden, wat ze voor kleinzielige, gemene praatjes vertelden? Het moest haar net zoveel pijn doen als Meg. Maar toch liet ze er niets van merken. Niets verstoorde de kalme uitdrukking op haar gezicht.

Waarom kan ik het ook niet verbergen? dacht Meg. Waarom zie je altijd alles aan mij?

De wind rukte wild aan het raam en Meg trok de deken dichter om zich heen. Een grijs, donzig katje, opgerold op

een van haar kussens, geeuwde met zijn roze tongetje naar buiten, stak zijn kopje weer weg en sloep verder.

Iedereen sloep. Iedereen, behalve Meg. Zelfs Charles Wallace, het ‘domme broertje’, sloep. Charles Wallace, die op een geheimzinnige manier altijd wist wanneer ze wakker was, wanneer ze ongelukkig was, en die zo vaak ’s nachts op zijn tenen via de zoldertrap naar haar toe gekomen was.

Hoe konden ze slapen? Over de radio waren de hele dag stormwaarschuwingen uitgezonden. Hoe konden ze haar hier boven op zolder laten in het gammele koperen bed, terwijl ze wisten dat het dak gewoon van het huis kon waaien en zij hoog opgetild kon worden, de onstuimige nachtlucht in, om wie weet waar neer te komen?

Ze rilde nu onbeheerst.

Je hebt zelf om de zolderkamer gevraagd, zei ze streng tegen zichzelf. Van mam mocht je hem hebben, omdat je de oudste bent. Het is een voorrecht, geen straf.

‘Maar als het stormt, is het geen voorrecht,’ zei ze hardop. Ze gooide de deken op het voeteneind van het bed en stond op. Het katje rekte zich overdreven uit en keek naar haar op met grote, onschuldige ogen.

‘Ga maar weer slapen,’ zei Meg. ‘Wees maar blij dat je een katje bent en geen monster zoals ik.’ Ze keek naar zichzelf in de spiegel van de kledingkast en trok een grimas, waarbij de beugels over haar tanden zichtbaar werden. In een reflex duwde ze haar bril omhoog, ging met haar vingers door haar vaalbruine haar zodat het wild overeind stond, en slaakte een zucht die bijna even luid was als de wind.

De brede houten vloerplanken waren koud aan haar voeten. Het tochtte flink door de kieren rond het raamkozijn,

ondanks de beschutting die de luiken zouden moeten bieden. Ze hoorde de wind in de schoorstenen huilen. Helemaal beneden hoorde ze Fortinbras aanslaan, de grote zwarte hond. Hij zou ook wel bang zijn.

Opeens moest ze denken aan wat ze 's middags in het postkantoor gehoord had. Een zwerver zou twaalf lakens gestolen hebben van mevrouw Buncombe, de vrouw van de politieagent. Ze hadden hem niet te pakken gekregen, maar misschien was hij nu op weg naar de Murry's, die woonden in een vrijstaand huis aan een afgelegen weg. En misschien was hij nu op iets anders uit dan op twaalf lakens. Meg had niet veel aandacht besteed aan het geklets over die zwerver, omdat de mevrouw van het postkantoor met een suikerzoete glimlach had gevraagd of ze de laatste tijd nog wat van haar vader had gehoord.

Ze liep haar kamertje uit en botste op de donkere zolder tegen de pingpongtafel op. Nu heb ik óók nog een blauwe plek op mijn heup, dacht ze.

Vervolgens liep ze tegen haar oude poppenhuis op, tegen het hobbelpaard van Charles Wallace, en struikelde ze bijna over de elektrische treintjes van de tweeling. 'Waarom moet mij dit allemaal overkomen?' vroeg ze aan een grote teddybeer.

Aan de voet van de zoldertrap stond ze stil om te luisteren. Niets te horen in het kamertje van Charles Wallace, rechts. Links, in de slaapkamer van haar ouders, geen geluid van haar moeder, die in haar eentje in het grote tweepersoonsbed sliep. Ze ging op haar tenen de overloop over, de kamer van de tweeling in. Ze gaf haar bril nog een duwtje, alsof die haar kon helpen beter te zien in het donker. Dennys snurkte.

Sandy mompelde iets over honkbal en zakte weer weg. De tweeling had geen problemen. Ze waren geen goede leerlingen, maar ook geen slechte. Ze waren volkomen tevreden met hun zessen en zevens en soms eens een acht of een vijf. Ze waren sterk, konden hard lopen, waren goed in spelletjes, en als er gespot werd met een van de Murry's, dan was het niet met Sandy of Dennys.

Ze ging de kamer van de tweeling uit en liep naar beneden, waarbij ze de zevende tree, die altijd kraakte, oversloeg. Fortinbras blafte niet meer. Het was dus niet de zwerver. Als er iemand in de buurt was, zou Fort wel blijven blaffen.

Maar als die zwerver nu toch eens komt? Als hij een mes heeft? Al schreeuwen we de longen uit ons lijf, er is niemand die het hoort. Niemand zou er zich trouwens iets van aantrekken.

Ik ga chocolademelk maken, bedacht ze. Dan voel ik me vast beter, en als het dak eraf vliegt, vlieg ik in elk geval niet mee.

In de keuken brandde al licht en Charles Wallace zat aan tafel melk te drinken en een boterham met jam te eten. Hij zag er heel klein en kwetsbaar uit, zoals hij daar alleen in de grote ouderwetse keuken zat, een blond jongetje in een verbleekt, blauw pyjamaatje; zijn voeten bungelden wel vijftien centimeter boven de vloer.

‘Hoi!’ zei hij vrolijk. ‘Ik zat op je te wachten.’

Onder de tafel lag Fortinbras bij de voeten van Charles Wallace, in de hoop op een paar kruimels. Bij wijze van begroeting hief hij zijn slanke, donkere kop op en sloeg met zijn staart tegen de vloer. Fortinbras was als jong hondje op een winteravond bij hen komen aanlopen, eenzaam en brood-

mager. Het was, had Megs vader gezegd, een kruising van een Engelse setter en een greyhound, en hij was op zijn eigen manier mooi.

‘Waarom ben je niet naar de zolder gekomen?’ vroeg Meg haar broertje op een toon alsof hij minstens van haar leeftijd was. ‘Ik was doodsbang!’

‘Veel te veel wind op die zolder van je,’ zei het jongetje. ‘Ik wist wel dat je naar beneden zou komen. Ik heb melk voor je op het fornuis gezet. Die zal nu wel warm zijn.’

Hoe wist Charles Wallace dat soort dingen toch altijd van haar? Hij wist nooit wat Dennys en Sandy dachten, en het leek hem ook niet te kunnen schelen. Maar de gedachten van zijn moeder en van Meg leek hij angstwekkend nauwkeurig te kunnen lezen.

Waren de mensen soms een beetje bang van hem dat ze fluisterden over het jongste kind van Murry en beweerden dat hij niet helemaal goed bij zijn hoofd was? ‘Ik heb gehoord dat intelligente mensen wel vaker domme kinderen krijgen,’ had Meg opgevangen. ‘De twee jongens schijnen normaal te zijn, maar aan dat lelijke meisje en dat kleine jongetje zit beslist een steekje los.’

Het was waar dat Charles Wallace zelden iets zei als er iemand in de buurt was, zodat veel mensen dachten dat hij nooit had leren praten. En het was waar dat hij pas was gaan praten toen hij vier was. Meg werd witheet als mensen met een grijns naar hem keken en dan meewarig hun hoofd schudden.

‘Meg, maak je geen zorgen over Charles Wallace,’ had haar vader eens gezegd. Meg herinnerde het zich heel goed, want het was kort voordat hij was weggegaan. ‘Er is niets

mis met hem. Hij doet de dingen alleen op zijn eigen manier en in zijn eigen tempo.’

‘Ik wil niet dat hij later net zo dom wordt als ik,’ had Meg gezegd.

‘Ach, liefje, jij bent niet dom,’ had haar vader geantwoord. ‘Jij bent net als Charles Wallace. Jij ontwikkelt je in je eigen tempo. Het is alleen niet het doorsnee tempo.’

‘Hoe weet je dat?’ had Meg gevraagd. ‘Hoe wéét je dat ik niet dom ben? Of denk je dat alleen omdat je van me houdt?’

‘Ik hou van je, maar ik weet het op een andere manier. Je moeder en ik hebben een paar tests met je gedaan, vandaar.’

Ja, dat was waar. Meg had begrepen dat bepaalde ‘spelletjes’ die haar ouders met haar speelden, een soort test waren, en dat ze dat met haar en Charles Wallace vaker deden dan met de tweeling. ‘Intelligentietests, bedoel je?’

‘Ja, ook.’

‘Is mijn IQ hoog genoeg?’

‘Meer dan.’

‘Hoe hoog?’

‘Dat zeg ik niet. Maar ik weet zeker dat jij en Charles Wallace, als jullie groot zijn, praktisch alles kunnen doen wat jullie willen. Wacht maar tot Charles Wallace begint te praten. Dan zul je eens zien.’

En daar had hij helemaal gelijk in gehad. Al was hij zelf weggegaan voor Charles Wallace begon te praten – zonder het gebruikelijke peutergebrabbel, maar meteen in volzinnen. Wat zou haar vader trots geweest zijn!

‘Je moet even naar de melk kijken,’ zei Charles Wallace nu tegen Meg. Hij sprak duidelijker en beter dan de meeste vijfjarigen. ‘Je vindt het toch niet lekker als er een vel op komt?’

Meg keek in het steelpannetje. ‘Je hebt er veel te veel melk in gedaan.’

Charles Wallace knikte rustig. ‘Ik dacht dat mama ook wel wat zou willen.’

‘Wat zou ik willen?’ vroeg een stem, en daar stond hun moeder in de deuropening.

‘Chocolademelk,’ zei Charles Wallace. ‘Wil je een boterham met leverworst en smeerkaas? Dan maak ik die voor je.’

‘Lekker,’ zei mevrouw Murry, ‘maar als je het te druk hebt, doe ik het zelf wel.’

‘Een werkje van niks.’ Charles Wallace gleed van zijn stoel en liep naar de koelkast; op zijn blote voetjes onder zijn pyjamabroek trippelde hij zacht als een poesje. ‘Jij ook een boterham, Meg?’ vroeg hij.

‘Ja, graag,’ zei ze. ‘Maar geen leverworst. Hebben we tomaten?’

Charles Wallace keek in de groentela. ‘Een. Mag Meg die, mam?’

‘Ik zou geen betere bestemming weten.’ Mevrouw Murry glimlachte. ‘Maar, Charles, een beetje stil alsjeblieft. Als je de tweeling tenminste niet ook beneden wilt hebben.’

‘Laten we het exclusief houden,’ zei Charles Wallace. ‘Dat is mijn nieuwe woord voor vandaag. Indrukwekkend, hè?’

‘Wonderbaarlijk,’ zei mevrouw Murry. ‘Meg, kom, laat me eens naar die blauwe plek kijken.’

Meg knielde neer bij haar moeders voeten. Ze was weer rustig geworden door de warmte en het licht in de keuken en haar zolderangst was verdwenen. Uit het steelpannetje steeg een geurige damp van chocolademelk op, in de vensterbanken bloeiden geraniums en midden op tafel stond een boeket

gele chrysantjes. De gordijnen – rood met een geometrisch blauwgroen patroon – waren dicht en leken de hele keuken op te vrolijken. Het fornuis snorde als een groot, slapend dier; het vuur gloeide en brandde dag en nacht; buiten geselde de wind nog steeds het huis, maar de boze heftigheid die Meg beangstigd had toen ze alleen op zolder was, werd door de vertrouwde gezelligheid van de keuken afgezwakt. Onder de stoel van mevrouw Murry slaakte Fortinbras een tevreden zucht.

Mevrouw Murry raakte voorzichtig de blauwe plek op Megs wang aan. Meg keek op naar haar moeder, half in liefdevolle bewondering, half in koppige wrok. Het was geen pretje om een moeder te hebben die geleerd was en ook nog mooi. Het prachtige rode haar van mevrouw Murry, haar roomblanke huid en haar diepblauwe ogen met lange, donkere wimpers waren nog opvallender als je ze vergeleek met Megs uitzonderlijke alledaagsheid. Megs haar had ermee door gekund zolang ze het netjes in vlechten droeg. Toen ze naar de middelbare school ging werd het afgeknipt. Nu hadden haar moeder en zij de grootste moeite om het op te steken zonder dat de ene kant springerig werd en de andere kant glad, en ze er nog lelijker uitzag dan eerst.

‘Je weet nog niet wat zelfbeheersing is, hè, lieverd?’ vroeg mevrouw Murry. ‘Ik vraag me af of je ooit het juiste midden zult vinden. Dat is een lelijke plek die die jongen van Henderson je bezorgd heeft. Trouwens, toen je net naar bed was, belde zijn moeder op om te klagen dat je hem zo’n pijn gedaan had. Ik zei haar dat ik juist zou moeten klagen, want hij is een jaar ouder en minstens tien kilo zwaarder dan jij. Maar zij scheen te denken dat het allemaal jouw schuld was.’